

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Ing. L. K.**, proti žalovanému: **Obvodní oddělení Policie České republiky**, Pražská 82, Chlumec nad Cidlinou, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí a předat spis správnímu orgánu - komisi k projednávání přestupků města Chlumec nad Cidlinou do 30 dnů od právní moci takového rozsudku, a to ve vztahu k přestupku proti majetku a proti veřejnému pořádku, jejichž spáchání oznámil žalovanému dne 16. 5. 2011. K žalobě žalobce připojil fotokopii vyrozumění žalovaného ze dne 10. června 2011, čj. KRP H-20949-9/PŘ-2011-050212, vydaného na základě § 58 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), jímž mu bylo sděleno, že jeho oznámení o přestupku na úseku životního prostředí bylo odloženo.

Proti tomuto postupu podal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu. V jejím úvodu zmínil důvody, z nichž dovozuje žalobní

legitimaci k podání své žaloby, kterou spojoval s tím, že přestupkové řízení je řízením správním a že každé správní řízení podléhá soudní ochraně. Právě proto se brání proti nečinnosti policejního orgánu podáním žaloby na ochranu před nečinností. Dále uvedl, že žalovanému oznámil dne 16. 5. 2011 přestupek proti veřejnému pořádku a přestupek proti majetku, a proto tímto dnem bylo zahájeno správní řízení. Dne 14. 6. 2011 obdržel od žalovaného vyrozumění ze dne 10. 6. 2011, že jeho oznámení na úseku životního prostředí odkládá. Žalobce zdůraznil, že oznámení bylo odloženo příliš rychle a že nešlo pouze o přestupek na úseku životního prostředí (neoprávněné založení černé skládky), ale také o přestupek proti majetku (pokus krádeže starého železa a poškození nemovitosti zničením železných nosníků pro vedení elektrického proudu). K tomu namítl, že druhá část přestupku proti majetku nebyla žalovaným vůbec šetřena a ani ve vyrozumění o odložení přestupku ze dne 10. června 2011 není tato část přestupku vůbec uvedena. Přitom z úředního záznamu ze dne 16. 5. 2011 je patrný i pachatel. Věc měla být proto šetřena a předána správnímu orgánu. Teprve po stížnostech byla tato část přestupku zaznamenána do spisové dokumentace úředním záznamem ze dne 20. 9. 2011. K tomu žalobce poukázal i na Zprávu o výsledku šetření Kanceláře veřejného ochránce práv, který mimo jiné konstatoval, že zákon ukládá policistům učinit nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků a činit nezbytné úkony, které mají převážně neodkladný a neopakovatelný charakter a jejichž pozdější provedení správním orgánem by již nebylo možné. Protože žalovaný věc neřešil, měla být dle žalobce pošlapána jeho základní lidská práva přiznaná mu v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Dovolával se přitom rovněž judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 18. 3. 2010, čj. 3 Ads 128/2009-77, týkajícího se definičních znaků správního rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že žalovaný správní orgán řešení přestupku nepřiměřeně protahoval (téměř rok), ačkoliv bylo „možno vyřešit věc ve vší rychlosti“. V této souvislosti opět poukazoval na shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu s tím, že účelové odkládání přestupků, bez řádného vyšetření, by mohlo vést k odepření přístupu k soudu. V kontextu toho poukazoval na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, Ústavu České republiky, judikaturu Ústavního soudu, Chartu základních práv EU, Úmluvu o ochraně lidských práv a svobod a Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy, jimiž je Česká republika vázána. V této souvislosti poukazoval na základní předpoklady výkonu dobré správy jako jsou principy rovnosti v právech a poskytování ochrany právům, přiměřená délka řízení, vyloučení libovůle z rozhodování a při uskutečňování veřejné moci, materiální pojetí právního státu a zvláště pak dodržování práva na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Připomenul i zásady římského práva. Všechny tyto zásady a principy přitom žalobce v postupech žalovaného postrádá, proto se žalobou domáhá, aby soud účinně zasáhl a učinil tak přítrž porušování jeho lidských práv.

V reakci na výzvu k zaplacení soudního poplatku žalobce k žalobě dodal, že jde o opakované porušení ze strany žalovaného, kdy u oznámeného přestupku byl zjištěn konkrétní pachatel, ale věc nebyla předána správnímu orgánu k nápravě. Současně namítl, že vybírání soudních poplatků je porušením mezinárodního práva. Podal proto návrh na změnu zákona s poukazem na čl. 95 Ústavy, aby veškerá řízení před orgány, institucemi a soudy České republiky byla bezplatná tak, jako je to před mezinárodními institucemi.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě prostřednictvím krajského ředitelství Policie České republiky pro Královéhradecký kraj podáním ze dne 18. 5. 2012. Zrekapituloval v něm provedené vyšetřovací úkony i průběh prošetřování stížnosti žalobce proti postupu orgánu policie ve věci vedené pod čj. KRPB-20949/PŘ-2011-050212 a čj. KRPB-42409/PŘ-2011-050212. Zdůraznil, že podle § 79 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je žalovaným správní orgán, který má podle žalobního tvrzení povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Uvedl, že v žalované věci však přijetím oznámení o přestupcích, a to jak oznámení přestupku proti veřejnému pořádku, tak přestupku proti majetku, není přestupové řízení zahájeno. Postup žalovaného po přijetí oznámení o přestupku upravuje § 58 odst. 3 přestupkového zákona, přičemž vydání rozhodnutí či osvědčení v úvahu nepřichází. Věc totiž buď předloží příslušnému správnímu orgánu k projednání a tedy i rozhodnutí nebo věc odloží a pominou-li důvody odložení, věc se oznámí příslušnému správnímu orgánu, není-li na místě vyřídit ji jinak.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání na den 28. 8. 2012. Žalobce se prostřednictvím své zástupkyně k jednání omluvil. Žalovaný setrval na svých argumentech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. a žalobu důvodnou neshledal. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z úředního záznamu sepsaného Policií České republiky, obvodním oddělením v Chlumci nad Cidlinou dne 16. května 2011, čj. KRPB-20934-5/PŘ-2011-050212, krajský soud zjistil, že žalobce v tento den uvedenému orgánu veřejné správy oznámil, že na dvoře jeho pozemku v bývalém statku Oktaviánov přistihl dva zloděje, kteří se mu snaží něco odcizit. Na místo se dostavil policista, který zjistil situaci na místě a totožnost podezřelých osob. Šlo o A. a O. K., kteří se i přiznali k tomu, že chtěli odvézt starší plechové okapy na hromadě odpadků na dvoře. Oba byli následně předvoláni k podání vysvětlení (výzvami ze dne 26. května 2011). Z listin založených v předloženém spise (zejména pak v tzv. „stížnostním spise“) je pak zřejmé, že jejich jednání bylo vyhodnoceno jako přestupek proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona a věc byla vyřízena v blokovém řízení dne 3. 6. 2011 s A. K. a dne 6. 6. 2011 s O. K. pokutou na místě nezaplacenou v částkách po 100,- Kč (viz bloky NA/2007-A1687895 a NA/2007-A1687896).

Z úředního záznamu sepsaného Policií České republiky, obvodním oddělením v Chlumci nad Cidlinou, rovněž dne 16. května 2011, čj. KRPB-20949-2/PŘ-2011-050212, je zřejmé, že žalobce oznámil uvedenému orgánu veřejné správy i své zjištění o založení „černé skládky“ na jeho pozemku u bývalého statku Oktaviánov. V úředním záznamu je dále zaznamenáno, že na místě se nepodařilo zajistit žádné upotřebitelné stopy, že byla provedena fotografická dokumentace a že bylo převedeno šetření. Vyrozuměním ze dne 10. června 2011, čj. KRPB-20949-9/PŘ-2011-050212, vydaným na základě § 58 odst. 4 přestupkového zákona žalovaný žalobci sdělil, že jeho oznámení o přestupku na úseku životního prostředí odložil, a to proto, že „nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující podezření, že jej spáchala určitá osoba“. Zároveň dodal, že pokud pominou důvody odložení, věc oznámí, nebude-li na místě vyřídit ji jinak.

Z úředního záznamu sepsaného Policií České republiky, obvodním oddělením v Chlumci nad Cidlinou, dne 21. září 2011, čj. KRPB-42409-4/PŘ-2011-050212, vyplynulo, že žalobce v souvislosti se stížností k čj. KRPB-20934/PŘ-2011-050212 uvedl další skutečnosti, ohledně nichž byl následně vyzván k podání vysvětlení, ke kterému došlo dne 21. září 2011. Šlo o oznámení přestupku proti majetku – poškození zařízení v bývalém statku Oktaviánov (stržení nosníků pro vedení elektrického proudu z vnitřního prostoru stavby). Vyrozuměním ze dne 19. října 2011, čj. KRPB-42409-11/PŘ-2011-050212, žalovaný žalobci sdělil, že vzhledem ke skutečnosti, že po provedeném šetření nebyla zjištěna osoba pachatele, která předmětné nosníky demontovala, byl oznámený přestupek odložen ve smyslu ustanovení § 58 odst. 3 b) přestupkového zákona. Toto vyrozumění převzal žalobce dne 25. 10. 2011.

Žalobce nesouhlasil s uvedeným vyřízením jím oznámených přestupků. Ač to v žalobě neuvedl výslovně, brojí zejména proti odložení přestupků, tj. odložení přestupku na úseku životního prostředí (založení „černé skládky“) a přestupku proti majetku (poškození nemovitosti zničením železných nosníků pro vedení elektrického proudu). Proto využil institutu žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Přestupek proti majetku vedený pod čj. KRPB-20934/PŘ-2011-050212 (pokus krádeže starého železa) byl totiž žalovaným vyřízen – projednán (a ukončen) v blokovém řízení, kdy byla zjištěným pachatelům uložena pokuta, a to dne 3. 6. a 6. 6. 2011 ve výši po 100,- Kč.

Předně je nutno konstatovat, že ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu žalobou podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. (srov. ustanovení § 4 odst. 1 písm. b/ a § 79 a násl.). Této ochrany se však nelze dovolávat v jakémkoliv případě pasivity správního orgánu, ale pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Nelze tak s úspěchem podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Tak je tomu zejména v případech, kdy je podání toliko podnětem – sdělením rozhodných skutečností, a nikoliv návrhem, kterým je správní řízení zahájeno.

V nyní projednávané věci není pochyb o tom, že žalovaný je orgánem veřejné správy a že jeho činnost po oznámení přestupku má povahu správní činnosti. Veřejná správa má mnoho forem (v závislosti na jejích úkolech), přičemž ne každá z nich se odehrává v rámci správního řízení zakončeného správním rozhodnutím jako jednostranným právním úkonem, kterým správní orgán řeší v konkrétním případě právní poměry jmenovitě určených osob. V dané věci stanovil a upravoval postup žalovaného § 58 přestupkového zákona. Podle něj orgány Policie České republiky (dále jen „orgány policie“) oznamují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušny k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou. U přestupku proti veřejnému pořádku a proti majetku učiní orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech sepíše úřední záznam, který přiloží k oznámení. Oznámení učiní orgán policie nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví. Podle odstavce třetího písm. b) cit. ustanovení orgán policie věc odloží, není-li dáno podezření z přestupku nebo nelze-li přestupek projednat, anebo nezjistí-li do jednoho měsíce ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující podezření, že jej spáchala určitá osoba; pominou-li důvody odložení, věc oznámí, není-li na místě věc vyřídit jinak. Podle jeho odstavce čtvrtého, dozví-li se orgán policie o přestupku od občana, vyrozumí jej na jeho žádost do třiceti dnů o provedených opatřeních.

Z uvedeného je tak zřejmé, že orgány policie mají po oznámení přestupku proti veřejnému pořádku povinnost provést ohledně něj před jeho předáním příslušnému správnímu orgánu nezbytná šetření, přičemž vedle toho mají i oprávnění, aby v zákonem stanovených případech mohly věc samy odložit. V žádném případě však zákonná úprava nepředpokládá, že by mělo být výsledkem jejich činnosti správní rozhodnutí jako individuální správní akt.

V řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vyplývá žalobní legitimace žalobce z ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. Podle něho ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Již s ohledem na znění citovaného ustanovení je zřejmé, že žalobě nebylo možno vyhovět, neboť žalovaný ve věcech, které odložil, žádné správní řízení v užším slova smyslu, zakončené správním rozhodnutím, nevedl a vést ani nemůže, a proto mu ani nelze uložit povinnost předvídanou v ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. Žalobce tak neměl k podání žaloby aktivní legitimaci.

V řízení o přestupcích obecně platí, že se projednávají z důvodu veřejného zájmu zásadně z úřední povinnosti, pouze přestupky vymezené v ustanovení § 68 odst. 1 přestupkového zákona se projednávají na návrh. Ty se označují za přestupky

návrhové. Je to přestupek ublížení na cti na cti (§ 49 odst. 1 písm. a/ téhož zákona), přestupek ublížení na zdraví z nedbalosti nebo úmyslné narušení občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním (§ 49 odst. 1 písm. b/ a c/ téhož zákona) a přestupek proti majetku, je-li spáchán mezi osobami blízkými (§ 50 téhož zákona).

Z uvedeného je nepochybné, že žalobcem oznámené přestupky pod zmíněný taxativní výčet nespadají. Nešlo tedy o přestupky návrhové, proto pokud by byly projednávány, projednávání by probíhalo z úřední povinnosti. Pro zahájení přestupkového řízení v těchto případech přitom nestačí pouhé oznámení přestupku orgánu policie či orgánu veřejné správy příslušnému k jeho projednání. Je pouhým podkladem pro zahájení řízení o přestupku z úřední povinnosti (§ 67 odst. 2 přestupkového zákona), ale řízení nezahajuje. Osoba, která podnět či oznámení ve smyslu § 67 odst. 2 cit. zákona podává (jako žalobce v nyní projednávané věci), nemá v té chvíli postavení účastníka přestupkového řízení, není-li účastníkem řízení z jiného titulu, nežli podání podnětu či oznámení. Podání podnětu k projednání přestupku (oznámení o přestupku) proto takové osobě nezakládá žádná subjektivní práva v řízení a ta tak nemá na průběh řízení žádný vliv. Totéž platí pro žalobce v projednávané věci, který proto nemá ani možnost úspěšně brojit proti namítané nečinnosti. Žalobcem tvrzená nečinnost totiž nemohla vůbec nastat, když jeho oznámením přestupku nebylo přestupkové řízení zahájeno. Ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. však nečinnost spojuje s již probíhajícím správním řízením.

Lze dodat, že problematikou aktivní legitimace u žalob na ochranu proti nečinnosti žalovaného se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2007, čj. 4 Ans 10/2006-59 (všechny zde citované rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz) vyslovil, že „ ... ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, kdy zákon s nečinností správního orgánu spojuje právní fikci vydání rozhodnutí o určitém obsahu, popřípadě jiný právní důsledek). Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpал, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nemá místo v jakémkoli případě pasivity správního orgánu, ale pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Nelze s úspěchem podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci

samé nebo osvědčení, tak je tomu zejména v případech, kdy je podání toliko podnětem – sdělením rozhodných skutečností, a nikoli návrhem, kterým je správní řízení zahájeno. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat toho, aby bylo správnímu orgánu uloženo zahájit řízení, ale jen toho, aby vydal – v řízení již zahájeném – rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.“

Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 7. 2009, čj. 3 Ans 1/2009-58 mimo jiné uvedl, že „... *podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ustanovení § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží prvořadě k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta a nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. ... V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.“*

Pro úplnost dlužno dodat, že nečinnost nemohla být shledána ani v postupu žalovaného ohledně oznámeného přestupku proti majetku – pokusu krádeže starého železa (přestupek vedený pod čj. KRPB-20934/PŘ-2011-050212), neboť tato věc byla vyřízena v blokovém řízení uložením pokuty v souladu s ustanovením § 84 a § 86 písm. a) přestupkového zákona. Navíc rovněž v tomto případě by žalobce rovněž nebyl aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného stejně tak, jak je uvedeno výše.

K odkazům a argumentaci žalobce v žalobě, které se opírají o judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. března 2010, čj. 3 Ads 128/2009-71), Ústavního soudu či imperativy vyplývající pro Českou republiku z jejího členství v Evropské unii a jejich nejvyšších orgánů nutno uvést, že s nimi nelze než plně souhlasit. Žalobcem zmiňované požadavky na ochranu lidských práv, dodržování zásad spravedlivého procesu, zásad soudního řízení, požadavků na délku řízení atd. jsou bezpochyby základem zákonných postupů jak v oblasti moci výkonné, tak moci soudní. Nicméně na nyní projednávanou věc žalobce ze shora uvedených důvodů nedopadají.

V souvislosti s výzvou krajského soudu k zaplacení soudního poplatku žalobce namítl, že vybírání soudních poplatků je porušením mezinárodního práva a navrhl změnu zákona, resp. dal podnět k tomu, aby došlo ke změně v tom smyslu, aby veškerá řízení před orgány, institucemi a soudy České republiky byla bezplatná. Krajský soud však nedospěl k závěru, že by v tomto směru bylo namístě předložit věc k Ústavnímu soudu pro neústavnost, a neshledal ani rozpor s mezinárodním

právem. Skutečnost, kterou argumentuje žalobce, tj. že podání stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva nebo k jiné mezinárodní instituci je bezplatné, totiž automaticky neznámá, že úprava vybírání soudních či jiných poplatků v jednotlivých členských státech je z toho důvodu nezákonná, neústavní či v rozporu s mezinárodním právem. Není tím ani odepřen přístup k soudu, neboť účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být od soudních poplatků osvobozen.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 81 odst. 3 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný při jednání prohlásil, že mu žádné náklady v souvislosti se soudním řízením nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. srpna 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu